

Seksagesima – 2. tekstrække

Nygårdskirken, 7. februar, 2010, kl. 10.30

Tekst: Markusevangeliet 4,26-32

Salmer: 743; 401; 156; 330; 848; 557

Gud giv os hvile i dine hænder! Amen.

Hvor er det *irriterende* med snedynger og glat føre og våde tæer og forsinkede busser! Men tænk så på vinteren i Ukraine: Uden strøm og varme - og med krig ... Vi længes efter forår. Vi længes efter fred. Vi længes efter en tryk verden hvor vi har det godt og alt kører til tiden. Både vinteren og verdenssituationen afslører, at vores magt er begrænset. Vi kan meget – men ikke alt: Vi pløjer og sår og høster. Og ødelægger jord og hav, så planter og dyrearter uddør. Vi tager vores valg i den bedste mening. Og tjener penge på det. Og kan ikke gennemskue om de valg ender med at ødelægge os selv? Vi længes efter forår og fred og alt godt. Vi længes efter Paradis – men det er tydeligvis uden for vores rækkevidde: Vi kan ikke styre vinterkulden og slet ikke vores egen griskhed. Vores magt er begrænset – og det skræmmer os: Vi kæmper for at kontrollere magtens grænse, udvide den

og sikre os endnu mere imod alt det uvisse. Og imens blomstrer Paradiset – blomstrer netop på den *anden* side af vores begrænsning! Netop dér er Gud! Er det ikke det, flere af jer selv har erfaret: At når man møder sin egen grænse, ikke *kan* mere – så folder man sine hænder og beder Gud om hjælp? Kun sådan kan man finde hvile for sine fortvivlelse og sin frygt for, hvor galt det kan gå: Ved at lægge sit liv i Guds hænder – ved at lægge sig til at sove i håbet om, at de frø man har sået – dem vil *Gud* give vækst! Og stå op næste morgen i troen på, at livet kan *lykkes*, selv *vi* ikke ved hvordan! Dér hvor vi giver slip på trangen til at styre alt – dér møder Gud os! Dér er Gud som et stort stærkt træ og tilbyder os hvile under sine grenes skygge; her kan vores bange tanker falde til ro, som fugle der søger læ i træets krone. Fat mod! siger Gud – for fuglene synger *trods* krigens rædsler; kornet gro *trods* forurening – og barmhjertighed og retfærdighed bryder frem på *trods* løgne og overgreb. Fat mod og hvil i håbet: For Guds rige bor i hvert eneste kerne – i hver eneste fugl – i hvert eneste hjerte. Guds kærlighed *er* selve kernen i hvert eneste molekyle i universet! Og den vokser! Skjult og mikroskopisk, ja

Seksagesima – 2. tekstrække

– men den er Guds vilje og derfor uundgåelig! Selv ikke griskhed, magtbegær og kynisme kan forhindre Gud i at så sine kærligheds frø overalt, så frøene fra det Livets Træ, som står i Paradisets have – så de frø her hos os! Det er udenfor vores magt selv at finde Paradis! Og vi har så svært ved at se de næsten usynlige spirer fra Livets Træ her i verden. Men Gud har *også* givet os et *andet* træ, som står meget stærkt og synligt. For 2000 år siden stod det på Golgata, det er Korsets træ – det træ, Guds søn blev tortureret ihjel på! Det stod der som en skamstøtte over menneskers magtbegær! Men se, det er jo også lige dér! Og det er lige her – tegnet på dit hjerte, da du blev døbt: Og se, det lyser! For Korsets træ er blevet Livets Træ for os! For Guds kærligheds kerne foldede sig allerstærkest ud i Jesus Kristus! Han sejrede over døden påskemorgen – og hans ord og hans barmhjertighed er sået i os som frø af liv og håb; de gror - trods smerten og frygten – ja, de vokser med os helt ind i evigheden!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.